

Carlos no és el Che

Ha intentat passar a la història com el Che dels anys 70, però, a l'últim, no ha donat la talla. Ilich Ramírez Sánchez, més conegut com *Carlos* o el *Chacal*, que ha estat jutjat a París, per primera vegada i durant onze dies, va negar la seva participació en un tiroteig, en l'any 1975, on van morir dos agents dels serveis secrets francesos i un libanès que el va delatar. Ha rebutjat les proves contingudes en el sumari, que va descriure com "falsificades de dalt a baix", i ha qualificat els seus acusadors tant de "sionistes-revisionistes" com "d'estar al servei d'una ideologia criminal".

L'actitud escapista del terrorista més buscat de les últimes dècades va decebre la majoria d'observadors presents a la sala. Tant els seus simpatitzants, com els seus detractors. Esperaven molt més d'ell. Fins i tot, l'últim dia del judici, Francis Szpiner, un dels advocats de l'acusació particular, no va perdre l'ocasió i el va rematar sense compassió. "Estic sorprès –va dir–. Tractant-se d'un home que es proclamava revolucionari, jo pensava que recusaria la nostra justícia. Que diria: 'La veritat és que jo he disparat, estava en guerra'. Hauria trobat això digne. Però vostè ha escollit la via de l'esquiva. Vostè ha dit: 'No sóc un lladre de gallines'. Però en realitat s'ha defensat com un lladre de gallines, no com un revolucionari. Durant anys, s'ha desenvolupat un mite, el mèrit d'aquests debats és de mostrar qui és realment vostè".

Carlos va ser localitzat a Khartoum, el 1994, pels agents del contraspionatge francès comandats per Philippe Rondot, un superpolicia anomenat "Max" que li anava al darrere de feia anys i que va planificar la captura en col·laboració amb les autoritats locals desitjoses, en aquell moment, de treure's el seu hoste de sobre. I ves per on, un dia, quan Ilich Ramírez va anar a fer-se una petita operació –alguns parlen d'una liposucció, d'altres d'una petita malaltia als testicles–, els homes de Max van aprofitar l'anestèsia per ficar-lo dins un *Mystère* i portar-lo a París emmanillat. Una operació neta i pulida. Tres anys després, ha tingut lloc el primer judici dels cinc que Carlos

encara té pendents per les seves accions terroristes: el del tiroteig del carrer de Touiller el 27 de juny de 1975, en què van morir els agents Donatini i Dous –membres de la DST– i el libanès Michel Moukharbal, antic membre del FPLP. Uns assassinats que porten la firma de Carlos.

"Només que, en aquest cas, hi ha una cosa que li fa vergonya, i és que ha disparat contra uns homes desarmats. Això és de covards i taca la seva llegenda", explica l'advocat Szpiner, que refusa completament la teoria exposada per Carlos d'una manipulació del sumari per fabricar

un culpable. "No hi havia cap raó per fer-ho –assegura–. El juny de 1975, l'acusat era un perfecte desconegut. A les files dels palestins era un combatent com els altres. A Londres, el tenien com a sospitós d'una temptativa d'assassinat, però a Orly no hem detingut ningú".

Per postres, tots els testimonis directes del tiroteig –els tres estudiants veneçolans que creien que Carlos era un economista peruà i el comissari Herranz, ferit greu pels trets– han reconegut Ilich Ramírez, com qui va començar "a tirar com un boig" contra els policies i el seu informador. L'equip policíac havia arribat fins aquell apartament del Barri Llatí buscant una altra persona i sense prendre precaucions. Un error que pagaren molt car.

Carlos deixà empremtes en una ampolla de whisky, va ser

vist sortint de l'apartament amb l'arma a la mà pels veïns alarmats pels trets, explicà als seus amics el que havia passat –fins i tot va escriure una carta a una amiga on deia que havia enviat "Chiquitín", pseudònim del libanès Moukharbal, "a l'altre barri per la seva traïció"–, es vantà del fet durant la presa d'hostatges a la conferència de l'OPEP, al desembre de 1975 a Viena, i donà força detalls de tot en una entrevista que va publicar el diari *Al Watan* el 1979. Però, ara, davant dels jutges, ho ha negat tot.

Ilich Ramírez no ha volgut fer com el Che, que va mantenir-se en el seu paper fins al final. "Assereni's, vostè matarà un home", va dir al sergent dels *rangers* bolivians que anava a executar-lo i que anava mig borratxo. L'altre, li va engegar una ràfega de metrallera.

Ara, els temps han canviat. A Carlos, els jutges francesos l'han condemnat a cadena perpètua. ■

XAVIER VINADER

"L'actitud escapista del terrorista més buscat de les últimes dècades va decebre la majoria d'observadors presents a la sala. Tant els seus simpatitzants, com els seus detractors."